

EUROPA-KOMMISSIONENS SVAR

PÅ DEN EUROPÆISKE REVISIONSRETS SÆRBERETNING:

Den globale klimaalliance +
Resultater stod ikke mål med ambitionsniveauet

Indholdsfortegnelse

I. SAMMENFATNING AF KOMMISSIONENS SVAR.....	2
II. KOMMISSIONENS SVAR PÅ REVISIONSRETTENS VÆSENTLIGSTE BEMÆRKNINGER.....	3
1. Den samlede virkning af initiativet vedrørende den globale klimaalliance	3
2. Fokus i den geografiske dækning af initiativet vedrørende den globale klimaalliance	5
3. Synligheden af og kendskabet til initiativet vedrørende den globale klimaalliance	6
III. KOMMISSIONENS SVAR PÅ REVISIONSRETTENS ANBEFALINGER.....	9
1. Anbefaling 1: Fokus på dem, der er hårdest ramt af klimæændringer.....	9
2. Anbefaling 2: Inddragelse af indhøstede erfaringer i fremtidige flagskibsinitiativer for global udvikling.....	10

Dette dokument indeholder Europa-Kommissionens svar på bemærkningerne i Revisionsrettens særberetning, jf. artikel 259 i [finansforordningen](#), og offentliggøres sammen med den pågældende særberetning.

I. SAMMENFATNING AF KOMMISSIONENS SVAR

Kommissionen hilser denne særberetning fra Den Europæiske Revisionsret velkommen. Den globale klimaalliance + er et EU-flagskibsinitiativ, der har til formål at hjælpe verdens mest sårbare lande med at tackle de negative virkninger af klimaændringerne.

Vedtagelsen af Parisaftalen på den 21. partskonference under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC COP) i 2015 har været afgørende for at styrke den rolle, som initiativet vedrørende den globale klimaalliance + spiller som et instrument til støtte for partnerlandenes bestræbelser på at gennemføre aftalen.

Med hensyn til at påvise den **samlede virkning** af initiativet vedrørende den globale klimaalliance + viste evalueringerne, at de enkelte projekter bidrog positivt til klimainsatsen, men deres endelige indvirkning på modtagerlandenes evne til at øge modstandsdygtigheden over for klimaændringer skal overvejes sammen med andre foranstaltninger, der finansieres af EU og andre donorer, herunder EU-medlemsstaterne.

Med hensyn til **geografisk dækning** blev viften af foranstaltninger og typer af mållande under den globale klimaalliance + efter vedtagelsen af Parisaftalen udvidet til at omfatte både tilpasnings- og modvirkningsforanstaltninger i sårbare lande for at lette omstillingen til en klimarobust fremtid med lave kulstofemissioner. Man bør dog huske på, at den globale klimaalliance + ikke var den eneste finansieringskilde, der var rettet mod de mindst udviklede lande (LDC-lande) og små udviklingsøstater (SIDS-lande), som er meget sårbare over for virkningerne af klimaændringerne. Andre klimarelaterede foranstaltninger, der var finansieret af EU og andre donorer, blev gennemført i løbet af livscyklussen for initiativet vedrørende den globale klimaalliance +. Da de midler, der er til rådighed for den globale klimaalliance +, i sagens natur var begrænsede, måtte der træffes nogle valg med hensyn til, hvilke lande de skulle målrettes mod. I den forbindelse spillede den politiske og institutionelle ustabilitet i nogle lande og/eller manglen på tilstrækkelige sikkerhedsforhold på området samt behovet for at opskalere de resultater, der blev opnået under initiativets første fase i nogle lande, en rolle i forbindelse med udvælgelsen af projekter i visse lande i forhold til andre.

Med hensyn til **synligheden af og kendskabet** til initiativet gør Kommissionen opmærksom på de mange kommunikationskanaler, som initiativet anvender for at oplyse om sine aktiviteter (publikationer, opslag på Capacity4dev, websteder, YouTube-kanaler, aktiviteter, der gennemføres i en lang række regionale og internationale fora, osv.). Initiativets decentraliserede karakter indebærer, at der ud over flere initiativer, som blev ledet af Kommissionens hovedkvarter, blev gennemført flere andre initiativer på lokalt plan, hvilket sandsynligvis førte til en undervurdering af det samlede opsøgende arbejde.

I løbet af den flerårige finansielle ramme (FFR) for 2021-2027 finansieres EU's internationale samarbejde under instrumentet for naboskab, udviklingssamarbejde og internationalt samarbejde — et globalt Europa (NDICE). NDICE-instrumentet følger en geografisk tilgang, ifølge hvilken langt størstedelen af midlerne tildeles gennem nationale og regionale rammebeløb (68 mia. EUR ud af 79,5 mia. EUR) med begrænset finansiering til globale tematiske initiativer. Med hensyn til klimafinansiering voksede EU's klimaambitioner under den nuværende FFR, idet 30 % af NDICE-finansieringen skulle bidrage til klimainsatsen sammenlignet med 20 % under den forrige FFR. Efter et nyt tilsagn fra kommissionsformand Ursula von der Leyen i talen om Unionens tilstand 2021 blev der desuden føjet yderligere 4 mia. EUR til målet svarende til et samlet klimabidrag på 35 %.

I den forbindelse var den tematiske rammebevilling "Globale udfordringer" under NDICE-instrumentet ikke tilstrækkelig til at videreføre initiativet vedrørende den globale klimaalliance + i perioden 2021-2027. Som følge heraf er langt de fleste klimahandlingsprogrammer nu integreret i de nationale og regionale flerårige vejledende programmer. Hver national og regional finansieringsramme er tilpasset landets/regionens behov og strategiske prioriteter, herunder for klimaaendringer. Erfaringerne fra bedste praksis med den globale klimaalliance +, herunder en undersøgelse af de samlede udgifter til tilpasning fra støttefaciliteten under den globale klimaalliance +, vil være afgørende for udformningen og gennemførelsen af virkningsfulde nye foranstaltninger i forbindelse med klimaaendringer. Den nye facilitet for nationalt bestemte bidrag vil overtage støttefaciliteten for den globale klimaalliance + og vil sammen med andre tekniske bistandsfaciliteter inden for rammerne af videntret for den grønne pagt yde støtte til både partnerlande og EU-delegationer i forbindelse med udformning og gennemførelse af EU-finansierede foranstaltninger rettet mod tilpasning, modvirkning og reduktion af katastroferisici.

II. KOMMISSIONENS SVAR PÅ REVISIONSRETTENS VÆSENTLIGSTE BEMÆRKNINGER

1. Den samlede virkning af initiativet vedrørende den globale klimaalliance +

Den globale klimaalliance blev oprettet af EU i 2007 med en vision om at etablere en dialog med de mest sårbare samfund om, hvordan man bedst kan støtte dem med at tilpasse sig til de negative virkninger af et klima i forandring. I 2014 sigtede den globale klimaalliance + mod at reagere på det nye internationale forvaltningslandskab vedrørende klimaaendringer efter 2015. Den har siden fokuseret på to søjler, nemlig politisk dialog og teknisk og finansiel støtte til gennemførelsen af nationale politikker for tilpasning til og modvirkning af klimaaendringer. Initiativet fortsatte med at støtte sårbare lande, hovedsagelig de mindst udviklede lande (LDC-lande) og små udviklingsøstater (SIDS-lande), ved at øge deres modstandsdygtighed i form af tilpasning til klimaaendringer og -- som en sidegevinst -- forbedret modvirkning¹.

Med hensyn til klimaallianceinitiativets evne til at påvise, at det øgede partnerlandenes modstandsdygtighed over for de negative virkninger af klimaaendringer², understreger Kommissionen, at den eksisterende litteratur om klimaindsatsen viser, at de finansielle ressourcer, der er nødvendige for at imødekomme udviklingslandenes tilpasningsbehov, er betydeligt større end omfanget af den internationale offentlige klimafinansiering, der for øjeblikket ydes af de udviklede lande³. Denne betragtning tager også hensyn til, at tilpasningsfinansieringen udgør en mindre del af donorernes klimafinansieringsportefølje, som primært er rettet mod modvirkning. Faktisk begyndte andelen af den tilpasningsfinansiering, der blev ydet og tilvejebragt af de udviklede lande, først gradvist at stige fra 2017, hvor den steg fra 22 % til 37 % af den samlede

¹ "Plusset" i den globale klimaalliance +.

² Se Revisionsrettens bemærkninger: III 41, 43 og 44.

³ Det er værd at bemærke, at EU og dets medlemsstater og EIB er verdens største yder af international offentlig klimafinansiering. I 2020 bidrog de med mere end 27 mia. USD svarende til en tredjedel af de i alt 83 mia. USD, som donorlandene ydede det år.

finansiering i 2020⁴. Som led i denne proces yder Kommissionen et rimeligt balanceret finansieringsbeløb til tilpasning og modvirkning. I den forbindelse vil Kommissionen gerne understrege, at selv om de enkelte projekter i den globale klimaalliance + bidrog positivt til klimaindsatsen, skal deres endelige indvirkning på modtagerlandenes evne til at øge modstandsdygtigheden over for klimaændringer overvejes sammen med andre foranstaltninger, der finansieres af EU og andre donorer. Selv om det er usandsynligt, at projekter under den globale klimaalliance + alene kunne have medført landsdækkende ændringer i form af øget modstandsdygtighed, kan de have haft en positiv indvirkning på nogle af de sårbarhedsindikatorer, som det flerdimensionelle ND-GAIN-indeks består af (f.eks. lovgivningskvalitetsdimensionen). Desuden kan der være mange årsager til en eventuel nedrykning af et lands position på ND-GAIN-skalaen, der kan tilskrives miljømæssige, politiske og socioøkonomiske faktorer, som den globale klimaalliance + ikke har nogen indflydelse på.

Et lands evne til at reagere på de negative virkninger af klimaændringer afhænger også af dets evne til at udforme, gennemføre og vurdere passende foranstaltninger. Integrering af tilpasning i statens politik er afgørende for en vellykket udformning og gennemførelse af nationale, subnationale og sektorspecifikke tilpasningsplaner. Desuden kan det bidrage til at styrke et lands samlede tilpasningsevne og samtidig skabe muligheder for mere klimarobuste investeringsbeslutninger. Initiativet vedrørende den globale klimaalliance + bidrog i vid udstrækning til at udvide partnerlandenes kapacitet til at fastslå virkninger, forstå sårbarheder og derigennem udarbejde nationale, subnationale og sektorspecifikke tilpasningsstrategier, som igen kunne være blevet omsat til national og subnational tilpasningsplanlægning. Ved at støtte landene i udformningen af politikker og foranstaltninger med henblik på at øge deres modstandsdygtighed over for virkningerne af klimaændringer på nationalt og lokalt plan og ved direkte at tilskynde til et stærkere globalt engagement og udveksling bidrog den globale klimaalliance + til at skabe grundlaget for klimaindsatsen (herunder f.eks. de første nationale klimaændringsstrategier og den første generation af nationalt fastlagte bidrag) i en række LDC- og SIDS-lande med begrænsede ressourcer til at gøre dette. Individuelle projektevalueringer anerkender og vurderer denne rolle for den globale klimaalliance + positivt, men den samlede virkning af en sådan støtte kan ikke måles fuldt ud.

Et andet aspekt, der skal tages i betragtning, er, at mange lande manglede de rette mekanismer til at vurdere deres tilpasningsmål. Som påpeget i UNEP's rapport om tilpasningskløften fra 2022⁵ (s. 12) er eksistensen af sådanne mekanismer medvirkende til at fremme en stadig mere effektiv tilpasningsindsats over tid. Dette aspekt bør tages i betragtning ved vurderingen af, om den globale klimaalliance + kan øge landenes modstandsdygtighed over for virkningerne af klimaændringer, da udviklingsprogrammerne også er afhængige af eksistensen af nationale overvågnings- og rapporteringsmekanismer.

Revisionsretten mener, at det konsekvente fokus på kapacitetsopbygning igennem de to programfaser skyldes, at uddannet personale fratrådte deres stillinger, hvilket igen mindskede de ressourcer, der var til rådighed til systematisk opskalering af vellykkede konkrete foranstaltninger⁶. I den forbindelse ønsker Kommissionen at tilføje, at kapacitetsopbygning fortsat er yderst relevant, fordi den udgør en af de tre former for støtte til udviklingslande, der er fastsat i Parisaftalen (finansiering, kapacitetsopbygning og teknologioverførsel). Stor personaleomsætning — en proces, som projekterne under den globale klimaalliance + ikke har indflydelse på — krævede afhjælpende

⁴ OECD, 2022. Klimafinansiering ydet og tilvejebragt af de udviklede lande i 2016-2020. Tilgængelig på: Climate Finance Provided and Mobilised by Developed Countries in 2016-2020: Insights from Disaggregated Analysis | en | OECD.

⁵ <https://www.unep.org/resources/adaptation-gap-report-2022>.

⁶ Se Revisionsrettens bemærkninger: V, 21, 22, 23 og 70.

foranstaltninger såsom fortsat kapacitetsopbygning for at holde modtagerlandets kompetenceniveau på et tilstrækkeligt højt niveau til, at det fortsat kunne levere resultater i klimaindsatsen. Da partnerlandenes statslige myndigheder desuden regelmæssigt har været involveret i projektudformningen, havde de mulighed for at kanalisere deres egne behov ind i projekterne. Kommissionen mener derfor, at medtagelsen af kapacitetsopbygning i projektudformningen imødekommer partnernes behov.

2. Fokus i den geografiske dækning af initiativet vedrørende den globale klimaalliance +

Kommissionen mener, at initiativets fokus var diversificeret i anden fase (2014-2020)⁷. Det bredere geografiske fokus i initiativet vedrørende den globale klimaalliance + var begrundet i ændringerne i det internationale klimapolitiske miljø. Fremskridtene i den internationale klimapolitik betød, at Kommissionen også havde mulighed for at omlægge den måde, hvorpå den ydede støtte gennem den globale klimaalliance +.

For det første har initiativet vedrørende den globale klimaalliance + gradvist udvidet sin indsats efter vedtagelsen i 2015 af Parisaftalen om klimaændringer som en vidtrækkende, multilateral aftale, som EU og partnerlandene havde forpligtet sig til. Dette indebar sammen med den globale klimaalliances tilknyttede mål om globale offentlige goder og udfordringer med henblik på at "lette overgangen til en klimarobust fremtid med lave kulstofemissioner", at den globale klimaalliance + blev udvidet til både at omfatte tilpasnings- og modvirkningsforanstaltninger i andre sårbare lande end SIDS- og LDC-landene og støttede opfyldelsen af nationale klimaforpligtelser såsom nationalt fastlagte bidrag eller nationale tilpasningsplaner. Dette var f.eks. tilfældet med Brasilien, som nød godt af bæredygtige landbrugsfødevarer-systemer og bæredygtige landskabsprogrammer, der var kendetegnet ved stærke sidegevinster i form af tilpasning og modvirkning. Det var berettiget at medtage modvirkning blandt de støtteberettigede aktiviteter på grundlag af stadig mere videnskabelig dokumentation for behovet for at begrænse drivhusgasemissionerne så tidligt som muligt med henblik på at bidrage til at begrænse fremtidige tilpasningsomkostninger og undgå tab og skader.

For det andet, hvad angår den omstændighed, at finansieringen af den globale klimaalliance + ikke var i stand til at nå ud til alle de LDC-lande, der er meget sårbare over for virkningerne af klimaændringer, præciserer Kommissionen, at dette kan tilskrives fire specifikke årsager, bl.a.:

- a. den begrænsede finansiering, der var til rådighed for den globale klimaalliance +, indebar, at der måtte træffes nogle valg med hensyn til, hvilke lande der var støtteberettiget, herunder muligheden for og effektiviteten af at finansiere klimaindsatsen i bestemte lande under andre instrumenter eller programmer
- b. den omstændighed, at klimaændringer ofte ikke blev udpeget som en prioritet i disse landes flerårige programmer, begrænsede muligheden for at afsætte midler til klimaindsatsen gennem denne kanal. Prioriteterne for EU's samarbejde med partnerlandene er indeholdt i de flerårige vejledende programmer. Sådanne prioriteter fastlægges på grundlag af princippet om partnerlandenes ejerskab og udarbejdes efter omfattende høringer og politisk dialog med alle interessenter, herunder nationale og lokale myndigheder, civilsamfundet og andre donorer
- c. eksistensen af løbende støtte fra andre donorer eller regionale programmer, herunder inden for rammerne af den AVS-interne komponent af den globale klimaalliance +, ville ikke have berettiget til ydelsen af yderligere bilateral finansiering fra den globale klimaalliance +

⁷ Se Revisionsrettens bemærkninger: V, 46-49 og 71.

- d. i visse tilfælde var det på grund af politisk og institutionel ustabilitet og/eller af sikkerhedshensyn nødvendigt at rette EU-samarbejdet mod andre prioriteter. Dette var navnlig tilfældet med skrøbelige lande eller postkonfliktlande som Afghanistan, Yemen, Somalia og Den Centralafrikanske Republik, hvis udviklingsprioriteter fokuserede på mere kortsigtede bistandsbehov såsom genopbygning, økonomisk genopretning, fredsofbygning og humanitær bistand.

For det tredje modtog en række mindre sårbare lande (hovedsagelig SIDS-lande) yderligere finansiering i anden fase for at bygge videre på tidligere eller løbende aktiviteter med henblik på at bidrage til opskaleringen af de resultater, der blev opnået i første fase. På denne måde sigtede Kommissionen mod at forfølge målene for de to søjler i den globale klimaalliance +⁸. Desuden vil Kommissionen gerne gentage, at udvælgelsen af de lande, der skal støttes, ikke udelukkende blev foretaget på grundlag af sårbarhedsindekser, men også omfattede andre kriterier såsom kvaliteten af anmodningen og de relevante nationale myndigheders og/eller EU-delegationens opbakning, status over dialogen om klimaændringer mellem landet og EU, politiske faktorer såsom strategisk og/eller forstærket samarbejde med visse lande, den rolle, landet spiller i UNFCCC-forhandlingerne, og dets engagement i UNFCCC's processer samt bestræbelserne på at gennemføre de dertil knyttede forpligtelser.

3. Synligheden af og kendskabet til initiativet vedrørende den globale klimaalliance +

I den første fase af initiativet vedrørende den globale klimaalliance + var kommunikations- og synlighedsaktiviteter hovedsageligt webbaserede. I den anden fase af den globale klimaalliance + blev der lagt større vægt på den uomgængelige rolle, som vidensstyring og kommunikation spiller. Målet var at skabe en solid videnbase for erfaring og praktiske instrumenter til støtte for og styrkelse af partnerlandenes nationale klimapolitikker og -programmer, øget bevidstgørelse, informationsudveksling, netværkssamarbejde og synlighed på alle niveauer.

Med hensyn til partnerlandenes⁹ kendskab til initiativet vedrørende den globale klimaalliance + vil Kommissionen gerne understrege kompleksiteten af og omkostningerne ved en storstilet, langvarig kommunikationskampagne i flere lande for at øge kendskabet til et specifikt program og fremhæve den potentielt begrænsede omkostningseffektivitet af en sådan indsats. Alligevel er den globale klimaalliance + nået langt ud. Den globale klimaalliance + offentliggjorde mange rapporter og regelmæssige publikationer for at udbrede kendskabet til aktiviteterne. Der er f.eks. gemt 380 publikationer på Capacity4dev-platformen¹⁰, og der er regelmæssigt blevet produceret over 100 nyhedsbreve, som når ud til 5 000 abonnenter. Webstedet www.gcca.eu er et omfattende register over det arbejde, der er blevet udført, og det samme gælder den relevante YouTube-kanal¹¹. Den samme funktion varetages af webstedet for den interne AVS-komponent i den globale klimaalliance + (www.intraacpgccaplus.org), som indeholder et særligt afsnit om vidensstyring.

⁸ Søjle 1: Fremme af dialog og vidensdeling. Søjle 2: Teknisk og finansiel støtte til foranstaltninger til tilpasning, modvirkning og reduktion af katastroferisici.

⁹ Se Revisionsrettens bemærkning i punkt VIII, 45, 54-56 og 73.

¹⁰ <https://europa.eu/capacity4dev/gcca-community/documents>.

¹¹ <https://www.youtube.com/@GCCACommunity>.

Den globale klimaalliance + arrangerede også globale og regionale konferencer for at udveksle erfaringer og opbygge viden, navnlig sideløbende arrangementer på hvert UNFCCC COP-møde¹². Der blev også gennemført oplysningsaktiviteter i forbindelse med initiativet i en lang række fora, herunder AVS-interne konferencer mellem regionale økonomiske organisationer eller regionale konferencer, som f.eks. konferencen i Rwanda i 2019, hvor samarbejdet med Den Internationale Union for Naturbevarelse (IUCN) førte til en høj regional synlighed af initiativet. Denne tendens er blevet mindsket siden begyndelsen af covid-19-pandemien i 2020.

Oplysning indgik i flere programmer under den globale klimaalliance +, idet der blev lanceret mere end 20 oplysningskampagner i over 50 lande i løbet af initiativets livscyklus. Partnerlande, hvor den globale klimaalliance + gennemføres, er derfor opmærksomme på initiativet, og den globale klimaalliance + er blevet anvendt til at intensivere den politiske dialog med partnerlande og regionale organisationer. Støttefaciliteterne under den globale klimaalliance + samarbejdede også om afholdelse af arrangementer, og initiativets globale støttefacilitet henviser til den AVS-interne komponent¹³).

I lande med et begrænset kommunikations- og synlighedsbudget for individuelle foranstaltninger under den globale klimaalliance + mødtes EU-delegationerne, Kommissionens hovedkvarter og faciliteter under den globale klimaalliance + også for at øge kendskabet til initiativet. Eksempelvis bistod støttefaciliteten under den globale klimaalliance + interessenter i Myanmar med at opbygge en national kommunikationsstrategi, der havde en positiv indflydelse på integreringen af klimaændringer i de nationale politikker. Disse aktiviteter ville være nået længere ud, hvis der var blevet etableret synergier med nationale/subnationale myndigheder og interessenter med tilknytning til projekterne under den globale klimaalliance +, hvilket ikke altid var tilfældet.

Kommissionen mener, at personaleomsætningen i EU-delegationerne, ministerierne i de relevante partnerlande og interessentorganisationerne kunne have ført til tab af institutionel hukommelse og dermed kendskabet til den globale klimaalliance +, navnlig i lande, hvor der kun blev gennemført én foranstaltning i den tidlige fase af den globale klimaalliance. Hertil kommer, at fagfolk fra medlemsstaternes udviklingsagenturer, der er beskæftiget på området, har bedre kendskab til initiativet sammenlignet med dem, der er baseret i de "faste repræsentationer" i Bruxelles.

Det kan konkluderes, at vurderingen af det generelle kendskab til initiativet vedrørende den globale klimaalliance + er et komplekst spørgsmål, der er knyttet til mindst to faktorer. På den ene side giver karakteren af dette decentrale flerlandeprogram udfordringer med hensyn til en konsekvent og ensartet forståelse af programmets foranstaltninger på modtagernes side. På den anden side registreres eller måles mange virkninger af oplysnings- og synlighedskampagner ikke konsekvent af flere årsager (ukvantificerbare mellemfolkelige kontakter og interaktioner, manglende fuld kontrol med pr-aktiviteter gennem partnerlandenes officielle kanaler, mange støttemodtageres begrænsede brug af sociale medier, begrænset budget/personale, der arbejder med kommunikation, hyppig personaleomsætning og projektledere, der ikke altid nævner donorerne osv.).

¹² Se f.eks.: <https://www.gcca.eu/multimedia/why-nature-based-solutions-are-crucial-climate-and-resilience-eu-gccacop26-side-event>.

¹³ <https://www.gcca.eu/services/gcca-intra-acp>.

III. KOMMISSIONENS SVAR PÅ REVISIONSRETTENS ANBEFALINGER

1. **Anbefaling 1: Fokus på dem, der er hårdest ramt af klimaændringer**

(Måldato for gennemførelsen: foranstaltninger finansieret fra januar 2024)

Når Kommissionen finansierer klimaforanstaltninger i udviklingslandene, bør den:

a) vælge indikatorer, basislinjer og mål til måling af aktiviteterens udfald

Kommissionen accepterer denne anbefaling og vil gennemføre den inden for rammerne af Global Europe Monitoring Performance System (GEPMS). GEPMS er et performanceovervågningsystem, der er baseret på en række metodologiske elementer, herunder i) fastlæggelse af et sæt fælles indikatorer, som alle programmer opfordres til at aflægge rapport om (Global Europe Results Framework (GERF)), og som offentliggøres årligt, herunder for at rapportere om fremskridtene med NDICI — et globalt Europa, ii) anvendelse af logiske rammer med deres indikatorer som det vigtigste redskab til rapportering om resultater, og iii) fastlæggelse af sektorspecifikke og tematiske nøgleindikatorer, der kan udvælges og medtages i logiske rammer (se også arbejdsdokument SWD(2022) 22 final). I praksis indføres dette system i hele organisationen ved hjælp af et nyt IT-system (OPSYS), der vil blive udrullet for første gang fra januar 2023.

b) fastsætte ambitiøse mål, under hensyntagen til situationen i hvert land, for andelen af kvinder, der har direkte gavn af foranstaltningerne, og øge fokus på de fattigste husholdninger

Kommissionen accepterer denne anbefaling. Kommissionen vil gennemføre kønsmålsætningen inden for rammerne af EU's kønshandlingsplan 2021-2025. I henhold til kønshandlingsplanen 2021-2025 skal 85 % af de nye eksterne foranstaltninger senest i 2025 have ligestilling mellem kønnene som et væsentligt eller primært mål (G1- og G2-markører i henhold til OECD-DAC-markøren for ligestilling mellem kønnene), og mindst 5 % af dem skal have ligestilling mellem kønnene som hovedmål (G2-markør). Dette er mere vidtgående end at sikre, at en bestemt procentdel af kvinder drager direkte fordel af foranstaltningerne. Foranstaltninger, der har ligestilling mellem kønnene som et væsentligt mål (med G1-markør), er nødvendige for at sikre, at:

- der gennemføres en kønsspecifik analyse af projektet/programmet, og at resultaterne af denne analyse danner grundlag for udformningen af programmet
- der er mindst ét resultat eller én indikator, der specifikt vedrører forbedring af ligestillingen mellem kønnene
- resultaterne/indikatorerne opdeles efter køn, når det er relevant
- der er en forpligtelse til ved evalueringen af programmet at overvåge og rapportere om programmets resultater på ligestillingsområdet.

Antallet af foranstaltninger med ligestilling mellem kønnene som et væsentligt mål har været støt stigende i de seneste 10 år siden vedtagelsen af EU's første kønshandlingsplan. Årsrapport 2022

om gennemførelsen af instrumenterne for EU's optræden udadtil¹⁴ viser, at 70 % af alle de programmer, der blev vedtaget i 2021, havde ligestilling mellem kønnene som et væsentligt eller primært mål.

Fokus på de fattigste husholdninger vil blive øget inden for rammerne af handlingsplanen for ulighed/ved hjælp af ulighedsmarkøren, afhængigt af tilgængeligheden af data på nationalt plan.

c) i tilfælde af flere på hinanden følgende foranstaltninger forbedre balancen mellem kapacitetsopbygning og andre aktiviteter med henblik på at opskalere konkrete tilpasningsforanstaltninger, der når ud til flere mennesker, som er direkte påvirket af virkningerne af klimændringer.

Kommissionen accepterer denne anbefaling. Ikke alle udviklingslande har tilstrækkelig kapacitet til at håndtere mange af de udfordringer, som klimændringerne medfører, navnlig med hensyn til tilpasning. Som sådan er tilstrækkelig institutionel kapacitet i partnerlandene en forudsætning for gennemførelsen af konkrete tilpasningsforanstaltninger. Dette spørgsmål fremhæves endvidere i LDC- og SIDS-landenes tekniske behovsvurderinger¹⁵, nationalt bestemte bidrag og nationale tilpasningsplaner og gentages i hyppige anmodninger om kapacitetsopbygning og teknisk bistand inden for rammerne af UNFCCC's teknologimekanisme¹⁶. For at afspejle denne virkelighed lægges der i Parisaftalen stor vægt på klimarelateret kapacitetsopbygning i udviklingslandene, og de udviklede lande anmodes om at øge støtten til kapacitetsopbyggende foranstaltninger i udviklingslandene. Kapacitetsopbygning vil derfor fortsat være en vigtig del af EU's fremtidige støtte til klimaindsatsen. Samtidig kan den andel af støtten, der afsættes til kapacitetsopbygning som led i en given foranstaltning, justeres med henblik på at opskalere tilpasningsforanstaltningerne under hensyntagen til selve foranstaltningens art og dens geografiske anvendelsesområde, modtagernes behov og indhøstede erfaringer.

2. Anbefaling 2: Inddragelse af indhøstede erfaringer i fremtidige flagskibsinitiativer for global udvikling

(Måldato for gennemførelsen: andre initiativer finansieret fra januar 2024)

Som led i etableringen af fremtidige flagskibsinitiativer for global udvikling bør Kommissionen inddrage erfaringerne fra den globale klimaalliance, navnlig følgende:

a) revision af målene, når det under gennemførelsen er klart, at der ikke er tilstrækkelige midler til rådighed

Kommissionen accepterer denne anbefaling og vil medtage denne overvejelse som relevant for globale Team Europe-initiativer i den ajourførte metodologiske vejledning for Team Europe-initiativerne.

b) strategisk tildeling af midler ved at anvende objektive kriterier, der også tager hensyn til finansiel støtte til samme sektor, som partnerlandene modtager fra andre kilder

¹⁴ Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet: Årsrapport 2022 om gennemførelsen af instrumenterne til finansiering af Den Europæiske Unions optræden udadtil i 2021, COM/2022/578 final.

¹⁵ <https://unfccc.int/ttclear/tna>.

¹⁶ <https://unfccc.int/ttclear/support/technology-mechanism.html>.

Kommissionen accepterer denne anbefaling og vil gennemføre den i det omfang, det er muligt inden for rammerne af den geografiske tilgang i NDICI — et globalt Europa. Kommissionen vil også gerne understrege, at mulighederne for synergier, også med andre donorer, vil blive overvejet i videst muligt omfang.

c) systematisk analyse af og dokumentation for rimeligheden af foranstaltningernes budgetterede omkostninger

Kommissionen accepterer denne anbefaling. Selv om der findes et system til at analysere foranstaltningernes budgetterede omkostninger, vil Kommissionen styrke de gældende retningslinjer og instrukser, navnlig med hensyn til dokumentationen for denne vurdering.

Kommissionen understreger dog, at selv om den lovgivningsmæssige ramme klart kræver, at omkostningerne skal være rimelige og overholde princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning for at være støtteberettigede, skal andelen af personaleomkostninger eller de beløb, der afsættes til én aktivitet, vurderes i lyset af foranstaltningens mål og de omstændigheder, hvorunder den gennemføres.

d) fremme af den generelle bevidsthed om initiativet gennem kommunikationsaktiviteter rettet mod modtagerlande og potentielle donorer

Kommissionen accepterer denne anbefaling. I de nye retningslinjer om kommunikation og synlighed af eksterne foranstaltninger 2022 er projekt- og programspecifikke kommunikationskanaler, f.eks. websteder, konti på sociale medier og nyhedsbreve, i princippet ikke tilladt, medmindre der er en specifik og tvingende grund til at oprette eller vedligeholde dem. Kommunikationsaktiviteter om fremtidige flagskibsinitiativer for global udvikling vil blive gennemført inden for rammerne af en mere strategisk og fokuseret tilgang, der gennemføres under NDICI — et globalt Europa. Denne tilgang, der bevæger sig væk fra partnerimplementeret kommunikation om individuelle projekter i retning af en mere konsolideret tilgang, der styres af EU's delegationer og Kommissionens hovedkvarter, vil fokusere på centrale EU-prioriteter, navnlig dem, der er skitseret i Global Gateway-strategien fra 2021. Denne tilgang, der skal sikre kendskabet til, forståelsen for og opfattelsen af EU i såvel EU som partnerlandene, står i et rimeligt forhold til omfanget af vores fortsatte investeringer ved at fokusere på datadrevne politiske og offentlige kommunikationsaktiviteter, der har til formål at sikre gennemslagskraft. Meddelelsen om globale flagskibsinitiativer, der er i overensstemmelse med disse nøgleprioriteter, vil derfor blive indarbejdet i den bredere kommunikationsstrategi på globalt, regionalt og nationalt plan, f.eks. ved at anvende anerkendte fælles kommunikationskanaler (websteder, sociale medier osv.) og etablere relevante partnerskaber med centrale opinionsdannere og influencere.